

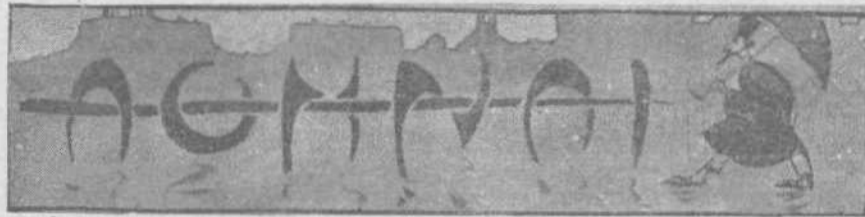
ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ

Αριθμός 33

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

Έν Αθήναις τῷ 27 Ιουνίου 1899.

ΑΙ



ΜΕ ΠΡΟΒΟΛΑΣ ΦΩΤΕΙΝΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ ΛΕΥΚΗ ΠΟΛΙΣ

Εἶνε ἡ πόλις τῶν ἰῶν καὶ τῶν μαρμάρων, τῶν ἐνάστρων καὶ τῶν σμαραγδίνων οὐσέων, ἡ πόλις ἡ λευκὴ, τὴν ὅποιαν βρέχουν αἰώνιος ξανθὰ ἡλιακὰ ἀκτίνες. Δὲν ἔχει φωνὴν, οὔτε παλμὸς, οὔτε νεῦρα. Βυθισμένη εἰς τὴν γαλήνην τῆς, ὄνειροπολεῖ ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν ἢ ρεμβάζει παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰλισσοῦ.

Τὴν ὄνομασα λευκὴν, διότι ὑπὸ τὴν γῆν τῆς ὑπάρχει τὸ μάρμαρον τὸ ὁμοιάζειν με ἀποκρυσταλλωμένον ἀσφράγαλα, διότι εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν τῆς ἐπιπλέουσι τὰ νέφη, τὰ ὅποια στρατολογεῖ ὁ ἀνεμὸς ἀπὸ τοῦ χῶματός καὶ τὰ ὅποια εἶνε ὄρατὰ καὶ εἰς τοὺς ἀπο Σουνίου πλέοντας, ὡς τὸ πάλαιτὸ ἄγαλμα τῆς Παρθένου. Τὰ νέφη αὐτὰ τὰ ὅποια συντηροῦν καὶ ἐν ὀφθαλματρῆσει, εἶνε τὰ μόνον τὰ ὅποια δίδουν μίαν ὄψιν εἰς τὸ αἶμα καὶ ἐξυπνοῦν τὰ νεῦρα. Ὄταν ἐμφανισθοῦν εἰς τὸν ὀρίζοντα, δίδεται τὸ σύνθημα τῆς κινήσεως καὶ συνεπὼς τῆς ζωῆς. Ἡ πόλις ὀλόκληρος τρέχει τότε καὶ κινεῖται.

Χωρὶς τὰ νέφη αὐτὰ, τὰ νέφη τοῦ κοινοῦ τοῦ, Ἀθῆναι δὲν ἔμπορουν νὰ ὑπάρξουν.

Τὰ νέφη αὐτὰ εἶνε τὸ μόνον ποῦ παρηγορεῖ τοὺς Ἀθηναίους.

Ὄταν ἐμφανίζονται, αἱ Ἀθῆναι τότε καπνίζουν. Ὁ Λυκαβητός, εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὅποιου πλανῶνται, φαίνεται ὡς πελώριον φουγάρο ἐκσφενδονίζον στήλας καπνοῦ.

Καὶ ἡ πόλις ἡ κοιμισμένη ἀπὸ χλωράλην διὰ μίαν στιγμὴν παρουσιάζει τὸ θέαμα τῶν πόλεων, ὅπου ἡ ζωὴ ἀναπηδᾷ ἀπὸ τοὺς σπινθηρὰς τοῦ σφρηλατουμένου σιδήρου, ὅπου ἡ ἀναπνοὴ δίδεται ἀπὸ τοὺς ἀτμοὺς τῶν μηχανουργειῶν καὶ ἡ κίνησις τοῦ αἵματος κανονίζεται συμφώνως μετὰ τὴν κίνησιν τῶν τροχῶν τῆς ἀτμομάχης.

Ὑπὸ τὰ νέφη αὐτὰ τοῦ κοινοῦ τὰ καταπίπτοντο εἰς χρυσόκοιν ὑπὸ τὸν ἥλιον ὄνειροπολοῦν αἱ Ἀθῆναι ξαπλωμέναι ἐπάνω εἰς τάρους, ἐπάνω εἰς μίαν ὀλόφωτον ἱστορίαν.

Δὲν ἐργάζονται οὔτε θεωροῦν ἀλλὰ ρεμβάζουν. Ἐντὸς αὐτῶν δὲν ὑπάρχει οὔτε ἡ ζωὴ ἡ κυκλοφοροῦσα ὡς ἀναλυτὸς μόλυβδος εἰς τὰς φλέβας, οὔτε οἱ βραχίονες οἱ κατειργασμένοι ἀπὸ τὴν σφύραν, οὔτε αἱ ψυχαὶ αἱ ποτισμέναι ἀπὸ τὸν θετικὸν βίον, οὔτε ὁ πυρετὸς τῆς ἐργασίας.

Ἐντὸς αὐτῶν ρεμβάζει ὁ ποιητὴς μόνον, ἀγαπᾷ ὁ ὄνειροπόλος, σχεδιάζει τὰ ὄνειρά του ὁ καλλιτέχνης.

Δὲν εἶνε ἡ πόλις τὴν ὅποιαν χαρακώ-



νον αι σιδηραί ράβδοι των άτραμαζών και την γήν της οποίας χαράσσον με βαθείας ρυτίδας οι σιδηραί τροχί. 'Αλλ' είνε ή πόλις ή λευκή ή ανοίγουσα τό λευκωμά της διά να γράβουν οι ποιηταί, ή άπλώνουσα τούς ουρανούς της διά να πάρουν χρώματα οι ζωγράφοι, ή ξεδιπλώνουσα τās δύοσας και τās ανατολάς της διά να σκορπίσουν κάτω ρόδα και ταράστια.

Αί άτραμωχαναί δέν σφυρίζουν και ή μουσική των τροχών και των μηχανών ή μουσική του μέλλοντος δέν συνοδεύει τόπνευμα έν τή εφεραμογή των νέων διατάξων του βίου.

Θάνατος...εις τόν άτμόν.

Ίδού τό σύνθημά της, σύνθημα εις τό όποιον σπεύδει ν' άπαντήση με τούς στίχους του ό ποιητής με έν φίλημα ό έρωτευμένος.

Εις την είσοδον, μεταξύ του Κεραμεικού και της 'Ακροπόλεως φρουρός, ό έρωσ με την κισθράν επ' ώμου. Διά να εισέλθης πρέπει να πρσχωρήσης εις τό σύνθημα εις τό όποιον σέ προκαλεί ό ακοιμητός φρουρός.

- Τίς εί ;
- Ξένος.
- Είπέ τό σύνθημα.
- «'Άγαπώ».

— Και αι πόλια τότε σου ανοίγονται. 'Εάν όμως δέν είσαι τ αυτούς θα φύγης ούτί θα σου φωνάζη:

- Τίς εί ;
- Βιομήχανος.
- Πρσχωρεί εις τό σύνθημα.
- Μετοχάι Λαυρίου.
- Μεταβολή...

Και τότε φεύγεις διά να εισέλθης κρυφίως διά της οπισθίας θύρας.

Ότι συνήθως γράφεται άνωθεν της θύρας των εργαστασίων, δέν γράφεται επί της είσοδου των 'Αθηνών. 'Η θύρα αυτή αποτελεί εξαίρεσιν ούτι άνωθεν αυτής γράφεται «'Απαγορεύεται ή είσοδος εις τούς έχοντας έργασίαν» και όχι εις τούς μη έχοντας.

Διά να εισέλθης πρέπει να σύρης μαζί σου μίαν έρωτικήν ιστορίαν ή μίαν ποιητικήν συλλογήν. 'Η ποιητική συλλογή είνε ό οδηγός των 'Αθηνών. Δι' αυτής και μόνον θα κατορθώσης να εύρης τās δύοσας της πόλεως διά των όποιων θα φθάσης εις τόν σκοπόν σου. Πάσαι δέ αι οδοί αυτάι φέρουν εις τό Κεραμεικόν και εις τόν Παρθενώνα. Εις εργοστάσιον ή εις μηχανουργείον δέν φέρει καμμία οδός.

Όπό των ύπορειών του Λυκαβήτου μέχρι του βράχου της 'Ακροπόλεως και από του Κολωνού μέχρι των οχθών του 'Γλυσού οι οδοί σχηματίζουν έρωτικά τετάστια.

Διά τούτο λέγεται ότι εις την ρυμοτομίαν της πόλεως έπεσοτάτησαν οι ποιηταί.

'Αλλ' μή νομίσατε διά τούτο ότι άντηχί και ό στεναγμός των έρωτευμένων ή ότι ό 'Γλυσσός πλημμυρει από τά δάκρυα των περιελθών ποιητών.

Τά σύννεφα του ρομαντισμού δέν σφαιρούνται επί του 'Αθηναϊκού ουρανού. Μία γλυκεια μελαγχολία και έν μειδιάμα και έν χαμόγελο μόνον. 'Η ποίηση δέν οδηγεί πυρβολοχαρίας και ό ουρανός κυλίζει τή νύφη του ελευθέρως άνευ της παραμικράς παρατηρήσεως έν μέρος των απογορευμένων.

'Η πόλις των 'Αθηνών ρεμβάζει, δέν ύλοφύρεται και ίται είνε καταυλισμένη επάνω εις τάφος και μνημεία.

'Η μακρά φρονιτωτή κόμη δέν βαρύνει τούς ώμους της και δέν παρουνιάζει την εικόνα έρωμένης αναμικησ με κατοφερή στήθη και με φωνήν ώς ήχον ραγισμένου ύλοστινάκος.

Με όλην την μελαγχολίαν της διατηρεί τό μειδιάμα τό όποιον μάλλιστα πολλάκις έκσπα εις γέλωτα θυρωδών και γέλωτα άχαλιώντων.

Και όταν έπιμουν ότι κατέδικασεν τόν άτμόν δέν ήνωόμεν ότι κατέδικασεν και την εύθυμίαν. Δέν γελᾷ με τούς τόνους της μουσικής των άτραμωχανών γελᾷ όμως. 'Εχει τόση ζωή μέσα της όσην χρειάζεται διά να ανοίξη τό στόμα της και να άφήση ένα γέλωτα χορταστικόν.

Ό γέλωσ αυτός δέν λείπει ποτέ ούτε από τούς περιπάτους της, ούτε από τās συναθροίσεις της, ούτε από τούς καούς της άκόμη.

Όι όδροι της άντηχούν από ένα γέλωτα πάντοτε όστις εξέρχεται ποτέ από μίαν αλλην σηητιού, ποτέ από μίαν ανοικτήν θύραν εξώστου, ποτέ από τό βάθος ένός ούνοπαιέτου.

Εις τᾷ στενωόκακα των άποκέντρων συνεικιών ό γέλωσ είνε ήχηρός και αυθαδίστατος. Ό άλλος γέλωσ ό άκούσμενος εις τούς περιπάτους και τά λιθοστρωμένα πεζοδρόμια των λεωφόρων, εις τās δένδροφυτευμένας πλατείας είνε μειωτημένος και ήρεμος ούτι συνήθως παρπέται ένός ψυθιρίματος, μιᾶς εύφουλγίας εις βάρος άθιδος Τραβιάτα; ή κομψουμένου 'Αθηναίου Μαθουόλα του όποίου ό μύσταξ πρό δεκαετίας έχει αναλάβει την συντήρησιν όλας χρωματοπαιών.

Μέσα εις τό πλήθος τό άνερχόμενον και κατερχόμενον, εις την παλίσριαν της ανθρωποθαλάσσης εκείνης των περιπατητών ό 'Αττικός γέλωσ ό πολλάκις ακουστικώτερος του 'Αττικού ήλιου μουσουογει μεταξύ δύο χειλέων την κατηγορίαν.

Τό πράσινον ή λευκόν ή μίθ κοραζή της 'Αθιδος κατέχει συνήθως τό έδώλιον του κατηγορουμένου. Τό δικαστήριον τό όποιον συνοδεύαζει έν υπαίθρῳ, άφού πεισθη έκ της άποδεικτικής διαδικασίας περί της ενόχης του κατηγορουμένου κοραζή εκδίδει την άπόφασίν του.

'Η άποδεικτική διαδικασία συνίσταται εις τās μαρτυρίας των μελών της παρίας. Όι μάρτυρες καταθέτουν σχετικά με τόν βίον εκείνης ή εκείνου. Όπό τόν περιπάτον ούδέν άλλο άκούεται ή εις βόμβος ή έν ψιθύρισμα. Τά χείλη λέγουν... λέγουν... λέγουν... ανωνίως λέγουν διά την ξανθούλαν εκείνην, δι' την μικρούλαν την αλλην δι' αυτόν, δι' εκείνην, δι' εκείνον και διά τόν άλλον. Και όταν τελειώσῃ ή άποδεικτική διαδικασία τά χείλη εκδίδουν την άπόφασίν των δι' της ή κατηγορουμένη ύπογρσφύται ν' άκούση ένα γέλωτα...

Όι περίπατοι αυτοί οι πλήρεις μύρον και ύδατος κολωνίας και κωνιόρτου είνε τή περίεργον. Χρησιμεύουν και διά την άσκησιν των ποδών και διά την άσκησιν της γλώσσης και διά την άσκησιν των οφθαλμών.

'Ο περίπατος έν 'Αθήναις είνε έν είδος γυμναστηρίου πρὸς άσκησιν όλων αυτών.

Τό μεγαλείτερον γυμναστήριον του είδους αυτού είνε τό από της πλατείας του Συντάγματος μέχρι του Ζαππειου μεγάρου. Τό ήμισον σχεδόν της πόλεως γύνεται καθ' εκάστην έκεί διά να φλυαρήσῃ, να περᾶξῃ να γελᾷσῃ. Όλόκληρος ή πλατεία μετά των πέριξ αναψυκτηρίων, ή κατόψους Λεωφόρος 'Αμαλίας και όλος ό κήπος του Ζαππειου αποτελούν την τεραστιαν λεκανήν έντός της οποίας κολυμβούν περίρρυτοι έξ έρώτος οι 'Αθηναίοι περιπατηταί.

'Αλλα τί είνε όλίγια σταγόνες ιδρώτος άπέναντι της ήδονής την όποιαν θα δοκιμάσῃ ή γλώσσα όταν θα πεπλήσῃ μίαν γευστικωτάτην ειρωνειαν, ή έν ζουμπερότατον σκόμμα διά τούς άλλους. Και τό σκόμμα και ή ειρωνεία όπως και τό μειδιάμα και ό γέλωσ είνε συνηθέστατα εις τόν 'Αθηναϊόν τόν βαδίζοντα κατά μήκος της δένδροστοιχίας της Λεωφόρου 'Αμαλίας ή τόν έρευνόντα μεταξύ των άραίων φυλλομάτων του Ζαππειου.

Όπό τούς σκιμμένους κλάδους των πιπεριών τούς έν στάσει μετανοίας ρίπτοντας δαντελλωτάς σαίς επί του λιθοστρώτου γίνεται ή συνάντησιν των δύο ρευμάτων.

Εκει διασταυρούνται οι άνερχόμενοι μετά των κατερχόμενων. Και εκεί ό υπαίθριος έρωσ εύρίσκει την περιστάσιν να μισρήσῃ τά μειδιάματα του ή να κατευθύνη τά βέλη της ζηλοτυπίας του.

Αί έξ ινώκου καλάμου κομμάι ράβδοι των δανθιδων συνοδεύουν τόν θρουν της επί του λιθοστρώτου συρομένης μεταξύ οι οφθαλμοί πλήρεις περιπαθείας δύνουν εις τās κόγχας των' τά χείλη ανοίγουν και άπειθούν μινιας ανησυχίας και οι πόδες ταχέως κατα-

διόκουν τās πολυφώνους 'Αθιδας μέχρι των Χωνοτέλων, της Νεαπόλεως ή της Βάθειας.

['Ακολουθει]

Τίμος Μωραϊτίνης

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ :

ΜΙΑ ΠΟΛΙΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ

Βιογραφία του 'Αθηναϊκού περιπάτου.— Αί έκστρατείαι τάνθρωκοθηρών.—'Αποκαλύψεις και δικάνδαλα.—Εις τᾷ βάθη του κήπου.—Αί 'Αθήναι έξομολογούμεναι.—Εις τίν δένδροστοιχίαν.—Τό δνευρον του φαντάσου.—Τᾷ μεγάλην γυννάσια της θουοράς των 'Αθινών.—'Επίθεσις δι' ασφαιρων παιδων.—'Αλωσισ της κουβερνάντας.—'Η άνακοχή.



TIMOTHEOS MORAITINIS

ΣΜΥΡΝΗΣΣ,

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

'Όταν θωρω τά μαυρά σου τά μάτια τό φως μου οδή σκοτίζοντας τό νου.—Μ' ανοίγουν τό όνειρον τά παλάτια Καί ζω μες σ'ό γαλόζο τ' ουρανού.

'Όταν φιλω τά δλόδροσά σου χείλη ζω σέ περβολία μέσα μου ή καρδιά.—'Εμᾶζωεσ εκεί λουλούδια χίλια ποϋ χύνουν... τή δική σου εύωδια

'Όταν σέ οφίγγω μέσ' σ' τήν άγκαλιά μου, οϋ 'σαι κορμί μου και ψυχή μαζϋ.—Μεσ σ' τήν καρδιά σου βρίσκω τήν καρδιά μου Καί σ' τή ζωή σου ή ζωή μου ζω.

Κάθε ύμορφοιά και γλύκα κι 'αρμονία του κόσμου 'Εοένα έχει για σκοπό—'Η πλάσι όλη πηρε όψι μία, τήν όψι τήν δική σου—π' άγαπῶ.

(Σμύρνη) **Μιχαήλ 'Αργυρόπουλοσ**

ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΛΩΣΣΑΝ ΤΟΥ ΔΟΥΛΟΥ ΜΟΥ

Η ΓΡΗΟΥΔΕΣ

(Το σ Βaudelaire)

Στων άρχαίων πρωτευουσών τούς φειδωτούς όδρομους, ποϋ δια ώσ και ή φρήν αυτή άκόμη στρίθει στό γλέντι, τά άπαίσια κόνοντας κείνα μου, παραμυνούω να περάσουν πλάσματα παράξανα, γερασμένα και θαυμαστά.

Τᾷ ξεχαρθαλωμένα αυτᾷ σκιάχτρα γυναίκες ήταν μιᾶ φορά τᾷ λέγαν 'Εποίνεις ή Λαίδας! Σκιάχτρα ξεγορασμένα, καμπουρασμένα, στραβολαμισμένα, όσ τ' άγαπάμε! Γιατ' έχουν άκόμη μέσα τους ψυχή.

Τυλίγμενα σέ τρούπια φουστάνια και κρύα πανι, πέρνουνται άδαμένα από τ' άσπλαχνα ξεροθόρια, ανατριχιάζοντα στό βρόντο των λεωφορειών ποϋ κατρακυλούν με όρμη, σφίγγοντα στό γκοφό τους σᾷ να 'τανε φυλαχτά, σακουλάκι κεντρμένο με γρίφους ή λουλούδια.

Όμοια με νευροσπαστα, άπαράλλαχτα καθ' όλα, τρακαίζουν στους όρόμους σουρτᾷ σᾷ ζωᾷ πληγιασμένα ή χροσούτα 'όθελα χροϋ—κακότητα κουδούνια ποϋ κρμιεται στο σχοινί τους δαίμονας χωρίς λυπημό.

'Όσο και αν είνε συγτσασκίμενα, έχουν μάτια σαν τρυπάνι σουβλερᾷ, γυαλιστερᾷ σαν τούς λάκκους ποϋ 'χουν κοιμισμένο στό σκοτάδι τους νερό, μάτια άγγελικά κοριτσά, ποϋ χαζεύει και γελάει σέ κάθε πράγμα λαμπερό.

— Είδατε ποτέ σας, πῶσ τό φερετρο γρηᾷς καμμιᾷ φορά, μοιάζει με μικρού παιδιού τήν κάσα; 'Ο Χάρος ό σορός, με τίς ιδιες αυτές κάσας, φτάνει σύμβολο άλλόκοτο και θαυμαστό.

Κι' όταν μισοβλέπω έναν ίσκιό ξελυμένο, να περᾷ σ' του Παρισιού τήν πολυάνθρωπη ζωογραφία, μοϋ φαινεται πάντα πῶσ τό άδύνατο πλάσμα πάει 'αγάλι' πρά να ξαναμπῆ σέ κούνια καινούργια.

'Αλλ' αν ή θεά του στραβοδύβολου κορμού μου θυμίσῃ τή γεωμετρία, τότε ψάχνω να βρω πῶσες φορές ό τεχνίτης άλλαζει της κάσας τό σχήμα, ποϋ τρώει όλα αυτᾷ τᾷ κορμιᾷ.

— Αυτᾷ τᾷ μάτια είνε πηγάδια, σκαμμένα από δάκρυα πολλά, χωνιά ποϋ 'χουν μέσα τους μετάλλο χρυσταλλιασμένο, μάτια γεμάτα μυστήριο, με χάριν άόρατη για κείνον ποϋ χε για παράμυνα τήν 'Ατυχία.

Του άρχαίου Φρασκατι έρωτήρα 'Εστιᾷς της θάλειας 'Ιέρεια, άλλόκομο! ποϋ τ' όνομά της ξέρει μόνος ό πεθαμμένος ύποβόλεϋς; περβολήτῃ ζεμυαλισμένη ποϋ τή σκίασε άλλοτείνᾷ στή δόξα του τό Τιβέλι, όλες με μεθάνε.

Μᾶ μέσα σ' αυτᾷ τ' άδύνατα πλάσματα, είνε μερικᾷ, ποϋ φτιάνοντας με τόν πόνο τους μέλι, έπαν στην 'Αφροσισι ποϋ τούς έδανε τᾷ φτερά της «'Ιππόγρυφες δυνάτε, άναιθασέ με ώσ στον ουρανό!»

'Αλλη απ' τήν πατρίδα της μαθημένη στή δυστυχία, άλλη απ' τόν άντρα της μαρτυρία φορτωμένη, άλλη απ' τό παιδί της Παναγία μαγαρωμένη, όλες θᾷ μπορούσαν με τό κλάμμα τους ν' άπολύσουν ποταμό!

'Αχ! πῶσες απ' αυτᾷς τίς γρηούλες έπήρα στό κοντό! Μέσα σ' άλλες μιᾶ, τήν ώρα ποϋ ό ήλιος πέφτοντας αίματώνει με κόκκινες πληγές τόν ουρανό, συλλογισμένη καθότανε παράμυρα σέ πάγκο, για ν' άκούση μουσική.

Του Στρατου τή μουσική με τίς μεταλλινες φωνές ποϋ γεμίζει κάποτε τᾷ περιθώρια μας και χύνει μέλον ήρωισμό στην καρδιά των πολιτών, τήν ώρα

ποϋ τά χρυσωμένα σουρτῳματα δίνουν νέα ζωή.

Αυτή ίσια άκόμη κι 'υπερφρανή, με την αίσθησι του φερσίματος του καλου, άχόρταγα ρούφαγε τό γοργό και πολεμύχαρο τραγοϋδι τό μάτι της ανοίγει κάποτε, σᾷ μάτι γέρου άστου, τό μαρμαρινό μίτωπό της, φραινόντανε φτιασμένο για τή δάφνη!

Τέτοιες τραβάτε στοικίες, χωρίς παράμυνο κανένα, μέσα στό χάος των ζωντανών πολιτειών, μητέρες με καρδιά αίματωμένη Μαγδαληνης ή Παναγίας ποϋ σέ χρονια περασμένα τ' όνομά σας είχαν όλοι στό στόμα.

Σᾷς! ποϋ ήσασθε ή χάρη ή ή δόξα μιᾷ φορά, κανείς δὲ σᾷς θυμάται παιᾷ! Μεθυμένος διαβάτης κόνοντας τάχα έρωτα σᾷς βρῖζει περνώντας στις φτέρνες σας χοροπιδάει σιαμένη μουσομάγκα.

Σκίεσ Ζαρωκλιασμένες, φοβισμένες, με την ντροπιασμένη σας ζωή και τή ράχη σκυφή ριζώνετε στους τοίχους! και κανείς άλλόκοτη Μοίρα! δὲ σᾷς χαίρεται παιᾷ, ανθρωπίνα έρείπια για τήν αιωνιότητα ώριμασμένα.

'Αλλᾷ γῶ ποϋ σᾷς παραφυλά με, άγάπη από μακρυᾷ, με μάτι ανήσυχο στό περπάτημά σας στυλωμένο ποϋ τρεκλίζει, άπαράλλαχτα σᾷ να 'μυνα πατέρας σας! ό μαγιαία! νουίθω χωρίς να τό νουίθετε κρύφιος ήδονές.

Βλέπω ν' ανήχουν ή νεανικες σας μανίες, ξαναζώ τίς περασμένες σας μέρες ολόμαυρες ή φωτεινές, κι' ή καρδιά μου πληθυσμένη γλεντάει όλες σας τίς κακίες! ή ψυχή μου λάμπει από όλα σας τᾷ καλά!

'Ερείπια! δική μου φαμελιά! "Ω, μυαλιᾷ αδελφικά, σᾷς κάνω κάθε βράδυ έπίσημο άποχαιρετισμό! Ποιος ξέρει ποϋ θα βρῖσκεισθε αύριο πρωί, Ένες όγδοηκοντάρες ποϋ άπάνου σας άπλώνονται βαρειᾷ τᾷ νύχι του Θεου φρικτά!

Νοεῶζλων

ΠΡΙΝ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

'Ερωτιά έναρ πόθο μυστικό, Στο ύμορφο χωριό μου να γυρίσω, Να τρέξω όπωσ έτερεχα παιδί, Τήν Παναγία με τ' άνθη να στολισώ.

'Ερωτιά έναρ πόθο μυστικό, Να παίξω όπωσ έπαιξα παιδάκι... Με λογαριᾷς κλωδιά να στολισθῶ, Καί να λουσθῶ 'στό θροσερό τ' αυλάκι.

Μᾶ τώρα ποϋ σιμόει ή στιγμή, Τους πόθους μου να σβίσω έναρ ένα, Κεττάτῶ το καρδί θλιβερά, Γιατᾷ θᾷ με χωρίση από 'σένα.

'Αθηναί, 22 | 6 | 99.

Μαρία Ηπειζα

ΥΠΟ ΤΗΝ ΣΚΗΝΗΝ

'Ο 'Αγγελος έπέμνε πολύ.—Νάρθηξ, μούλεξ. Νάρθηξ στις έφτά, έφτάμισο να 'όξε τό δράμα ποϋ παίζεται ύπό τήν σκηνή!... Αυριο μεθαύριο... όταχ θέλῃς...

— Θάρβῶ αφού έπιμένεις τόσο! Καί πήγα.—'Ο 'Αγγελος μ' έπερίμνε στο καφενεϋ του θεατροϋ.

— Κάθησε!... μού είπε.—Καί τό δράμα;—Δεν είν' όρ' άκόμη!'Εκάθισα. Είπαμε χίλιες δυό κουβέντες για να περάση ή ώρα. 'Ερημιά μέσα τό θεατρο. Οι ήθοποιόι δέν άρχισαν ναρχνωνται άκόμη. Ποϋ και ποϋ έρχότανε κανέναν ύπηρέτης κρατώντας, στα χείρια τόν μύθο με τᾷ ρούχα κανέναν ήθοποιού. 'Επήγγαινε μέσ' στη σκηνή τάφινε κι' έφευγε άμέσως. Κ' έτσι έμειναμε πάλι οι δυό μας μόνοι μέσα στον εύρχωρο περιβολό του θεατροϋ. 'Εμεις και τό γκαρσόνι του καφενεϋ, κάτω από τή μικρή παράγκα, με σταυρωμένα τά χείρια.

Πέρασε μιση ώρα. Τό φεγγάρι γεμάτο και περᾷφανο, έφρηνε τίς ακτινές του, όσμες άσημένες πλούσιες μέσ' στην άδειαν σκηνή, επάνω στις τοπογραφίες και σ' άλλα όργανα των παραστάσεων ποϋ ήτανε στηλωμένα στον τοίχο—στό βάθος.

Κι' όπωσ έπεφε επάνω σ' αυτᾷ τό μελιχρό του φῶσ τούς έδινε μιᾷ φανταστική, μιᾷ εξωτική όψη και γέμιζε τήν άδειαν σκηνή με σιλουέττες περιμφορες από τή σκιά ένός παρασκηλιού, ένός δένδρου χαρτενίου, μιανῃς κολόνιας ψευτικης—σιλουέττες ποϋ σεκαναν να λαχαρῃς μιᾷ παράστασι αυτήν τήν ώρα μ' αυτό τό φυσικό φῶσ—παράστασι γεμάτη ποιησι και γεμάτη μυστήριό!...

Πέρασε κι' άλλη μιση ώρα.—'Ενα φῶσ, ζηρῶ φῶσ, έπάρθηκε κάτω απ' τήν σκηνή, από τό άνοιγμα ποϋ μπαιννοθαίνον οι μουσικοί.

'Ο 'Αγγελος τό είδε. Τό είδα κι' έγώ.—Πᾶμε!... μού είπε!... 'Επήγαμε και καθήσαμε στην πρώτη σειρά των καθισμάτων, ακριθῶς άπέναντι στό άνοιγμα.—Καί τώρα;—Κύττα μέσα!...

—Κι' έπειτα; Δυό γεροντάκια, ό Μπαρμπαγεώργῃς, ό φύλακας του θεατροϋ, κι' ή γυναίκα του, ποϋ τρώνε...—Τίποτ' άλλο;—Κι' ένα κοριτσάκι μικρό, έγγονάκι τους δίχως άλλο, ποϋ κάθεται άνάμεσα τους και δέν ξέρουν πῶσ να τό περιποιηθουν...

—Κι' άκόμη;—'Ωχ, αδελφέ! Κ' ένα ηλεκτρικό, πολυτέλεια άδικαιολόγητη και κομική λιγάκι, ποϋ φωτίζει τό φτωχικό δειπνό τους!... Αυτό είνε τό περιφρμένο όραμά σου και γι' αυτό με κουβιάησες έδῶ;—Αυτό ποϋ είδες είνε ή διασκευή της σκηνῃς!'Ακουσε τώρα και τό δράμα!...

'Ο 'Αγγελος άναψε ένα τσιγάρο. Τόν μιμήθηκα κι' έγώ.

Ξαπλωθήκαμε όσο μπορούσαμε αναπαυτικότερα επάνω στᾷ καθίσματα κι' ό 'Αγγελος άρχισε να λέη:—Λοιπόν τό κοριτσάκι αυτό ούτε κόρη του, ούτε έγγονάκι του, είνε. Τό βρῖσκει ένα βράδυ ό Μπαρμπαγεώργῃς, έδῶ και τρία χρονια, μαζί με ένα άλλο μικρότερο, απ' έξῶ από τήν πόρτα, τήν ώρα ποϋ τέλειωσε τό θεατρο.

Είχαν φύγει όλ' οι θεαταί, κι' οι ήθοποιόι άκόμη, κι' όλοι οι ανθρωποί του θεατροϋ, και πήγε ό Μπαρμπαγεώργῃς, κατά την συνήθεια σας να κλειση τήν έξόπαρτα.

Τό κοριτσάκι, ή 'Αντιγόνη, τριών χρονών επάνω κάτω, με τ' αδελφάκι του, Ζαρωμένα εκεί στή γωνία εκλαιγαν τά δυστυχισμένα.—Τόσος κόσμος είχε περάσει και κανείς δέν πρόσεζε σ' αυτᾷ. 'Ο Μπαρμπαγεώργῃς άκουσε τᾷ κλάματα κι' έπήλίσσε.

Είθε τά δυό παιδιᾷ.—Τί θέλει' έδῶ τέτοια ώρα μοναχᾷ σας; 'Ερωτήσε τό μεγαλιότερο.—Μᾷς άφισε ό πατέρας μας έδῶ κι' έφυγε!...

— Καί δὲ θά γυρίσῃ πίσω ;
 — Ἐξέρουμ κ' ἐμεῖς ;
 Τ' ἀγαθὸ γερωντάκι τὰ ψυχοπόνεσε.
 — Πᾶμε, παιδάκια μου, μέσα ! Τούς εἶπε καὶ τὰ πήρε ἀπὸ τὰ χέρια.
 Ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν σκηνή, νὰ στὸ πλάι τοῦ τραπέζιου πού τῶνε, αὐτὸ τὸ πρῶτο καμαρίνι, εἶνε τὸ μέγαρο τοῦ μπαρμπα Γεώργη.
 Φώναζε τὴν γυναῖκά του, τὰβαλαν κ' ἐφόγανε, κ' εἶπειτα τὰ κοίμησαν στὸ κρεβάτι τους.
 Τὸ πρῶτὸ τὸ μικρὸ φρόντισαν καὶ τὰβαλαν σ' ἕνα φιλανθρωπικο κατὰστημα. Τὴν Ἀντιγόνη τὴν κρατήσαν...

— Κι' ὁ πατέρας των, ἡ μάνα των ;
 — Μάνα δὲν εἶχαν τὰ κακόμοιρα, γιὰτ' ἡ μάνα ποτὲ δὲν πετάει στοὺς δρόμους τὰ παιδιά της !... Ὁ πατέρας—πατέρας μιὰ φορὰ !— οὐτ' ἐφάνηκε.
 Καλλίτερα ὁμως. Ἡ Ἀντιγόνη ἦταν τυχερή. Βρῆκε τὸν πατέρα πού τὴν ἐγκατέλειψε τόσο ἄγρια, στὸν Μπαρμπαγεώργη. Καὶ τὴ μάνα πού δὲν εἶχε, στὴ γυναῖκά του.
 Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῆς, πὸς τ' ἀγαποῦν τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ κοριτσάκι. Σὰν παιδί τους. Τί λέω ; Καλλίτερα ἀπὸ παιδί τους, ἄσπυ ἴσα ἴσα ὁ πατέρας τῆς Ἀντιγόνης ἀπέδειξε πὸς δὲ φθάνει νὰ κἀνὴ κανεὶς ἕνα παιδί γιὰ νὰ τ' ἀγαπήσῃ.
 Δουλεύουσε γι' αὐτὸ κ' οἱ δύο πειά. Τὸ στέλνοντο ἐπὶ σχολεῖο, στὸ Ἀρσάκειο. Φροντίζον νὰ μὴ τοῦ

λείπῃ τίποτε. Οὐτε τὸ φαί του τὸ καλὸ, οὐτε τὸ παστρικά του ρούχο...
 Νὰ ἴδῃς τὸν Μπαρμπαγεώργη νὰ τὸ συμβουλεύῃ, νὰ τὸ μαλῶνῃ, ὅταν κἀνὴ τίποτε, σὲ παίρνον τὰ δάκρυα.
 Κι' αὐτὸ τοῦ ἀνταμείβει γιὰ ὅλα αὐτὰ μὲ τὴν ἀγάπῃ του, τὴν θερμὴ καὶ ἀδολὴ ἀγάπῃ του.
 — Ὁ πατέρας !... λέει γιὰ τὸν Μπαρμπαγεώργη.
 — Ἡ γιαγιά !... λέει γιὰ τὴν ἀγαθὴ γριούλα.
 Ὅλ' οἱ ἡθοποιοὶ κ' ὅλοι οἱ φίλοι τοῦ θεάτρου μας τὸ γνωρίζουν καὶ τ' ἀγαποῦν. Εἶνε τόσο συμπαθητικό. Τοῦ δίνουσι καμμιὰ δεκάρα, κανένα γλυκὸ, θὰ τρέξῃ ἀμέσως νὰ τὸ δώσῃ στὴ γιὰ γιὰ αὐτοῦ...
 Κ' εἶνε τὸ ὄραμα αὐτὸ, τὸ συγκινητικώτερο ὄραμα πού παίζεται ἐδῶ στὸ θεάτρο τοῦ Τούχα...

Ὁ Ἄγγελος ἔπαψε. Τὰ εἶπε ὅλα παιά. Ὅσα κενὰ ἄφησε στὴ διήγησί του τὰ συμπλήρωσε τὸ βουρκομα τῶν ματιῶν μου.
 Τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη τὸ δεῖπνο ἐτελείωσε. Ἡ Ἀντιγόνη σηκώθηκε, ἐπῆγε κ' ἐφίλησε τὸ χέρι τοῦ γέρον κ' εἶπειτα μὲ τὴ γριούλα μαζὶ μπῆκε στὸ καμαρίνι νὰ κοιμηθῇ...
 Οἱ θεαταὶ εἶχαν ἀρχίσει ν' ἀρχωνται. Ἡ πλατεῖα σιγά σιγά ἐγέμιζε. Κ' ἐγὼ σηκώθηκα νὰ φύγω μὲ μιὰ λύπη.
 — Γιατί —εἶπα στὸν φίλον μου— ἡ πλατεῖα νὰ μὴν γεμίσῃ πρὸ μισῆς ὥρας καὶ νὰ χειροκροτήσουν

ὅλοι αὐτοὶ οἱ θεαταὶ τὸ συγκινητικώτατο κ' εὐγενέστατο ὄραμα πού μοῦ διηγήθηκα ;

ΔΗΜ. Π. ΤΑΡΚΟΠΟΥΛΟΣ



Ἡ Ἀντιγόνη μετὰ τῶν θετῶν γονεῶν της. (Βικὼν ληφθεῖσα ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ καλλιτέχου φωτογράφου τῆς «Κυριακάτικης» κ. Ν. Νάτση).

ΑΙ ΣΚΗΝΑΙ ΤΩΝ ΘΗΒΩΝ (Βλέπε σελ. 7)



Δωδεκάτεϊχον Κορίνθου



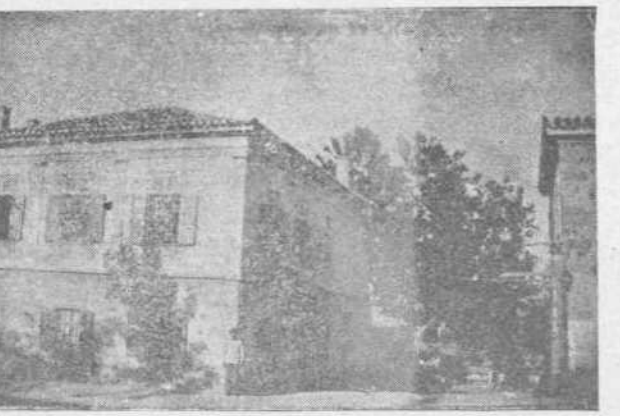
Ταμεῖον Θηβῶν



Πταισματοδικεῖον Θηβῶν



Παναγιώτης Γεωργιάδης



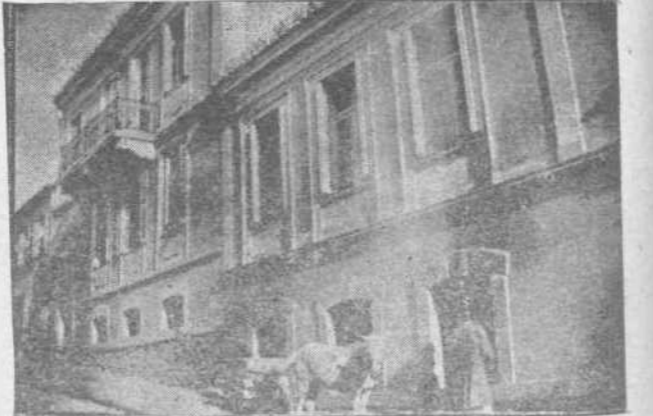
Γοργονεῖον Μεγαρίτικόν



Βασίλειος Κερεστής



Ἀθαν. Ζεργιτίης



Εἰρηνοδικεῖον Θηβῶν



Ὁ υἱὸς τοῦ στρατάρχου Ἐρμούη Πασσα. Ὁ πρίγκηψ Ἀβδοῦλ. Ὁ υἱὸς τοῦ Ἰπουργοῦ τῶν Στρατιωτικῶν. Ὁ πρίγκηψ Ἀβδοῦλ-Ραχίμ Ἐφένδης, υἱὸς τοῦ Σουλτάνου κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς περιτομῆς του. (Βλέπε σελ. 7)

ΑΝΑΤΟΛ ἘΡΑΝΣ ΑΚΑΔΗΜΑΙΚΟΥ

Ο ΡΑΨΩΔΟΣ ΤΗΣ ΚΥΜΗΣ

[Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου]
 Οὕτω μαχόμενος ὑπὸ τὰ τείχη τῶν πόλεων μεταξὺ τοῦ σκοτεινοῦ ὄχλου τῶν ὑπηρετῶν οὐδέποτε ἀπεκόμισε πλουσίαν λείαν.
 Ἡ γράϊα Μελανθῶ ἀπήντησεν :
 — Ὁ πόλεμος ἰδοὶ τὰ πλοῦτη εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ ὁ πόλεμος τοῖς τὰ ἀφαιρεῖ. Ὁ πατήρ μου Κύρος κατεῖχε εἰς Μύλασα ἐν ἀνάκτορον καὶ ἀναρίθμητα ποιμνία. Ἄλλ' ἀνθρώποι ὠπλισμένοι τῷ ἤρπασαν τὰ πάντα καὶ τὸν ἐφόνευσαν. Ἐγὼ αὐτὴ ἀπήχθην δούλη ἀλλὰ δὲν μὲ μετεχειρίσθησαν κακῶς διότι ἤμην νέα. Οἱ ἀρχηγοὶ μ' ἐδέχθησαν εἰς τὴν κλίνην των καὶ οὐδέποτε ἐπέλευσα. Εἶσαι ὁ τελευταῖος κύριός μου, ἐπίτης δὲ καὶ ὁ ὀλιγώτερος πλούσιος.
 Ὁ γέρον ἀπήντησεν :
 — Μελανθῶ, δὲν δύνασαι νὰ ἔχῃς παράπανα ἐναντίον μου, διότι σὲ μετεχειρίσθησαν πάντοτε μετὰ γλυκύτητος. Μὴ μου μέμψεται ὅτι δὲν ἐκέρδησα μεγάλη πλοῦτη. Ἐπάχρυσον ὄπλοισι καὶ αἰδηροῦργεῖ πλοῦσι. Οἱ ἱκανοὶ εἰς τὴν κατασκευὴν ἀρμάτων ὀφελούνται πολλὰ ἐκ τῆς ἐργασίας των. Οἱ μάντιες λαμβάνουσι μεγάλη ὄρα. Ἄλλ' ὁ βίος τῶν ραψῶδων εἶνε ἐπίπονος.

Ἡ γράϊα Μελανθῶ εἶπεν :
 — Πολλῶν ἀνθρώπων ὁ βίος εἶνε ἐπίπονος. Καὶ μὲ βήμα βαρὺ ἐξῆλθε τῆς οἰκίας, μεταβαίνουσα μετὰ τῆς νύμφης της διὰ νὰ λάβῃ ζῦλα ἐκ τῆς ἀποθήκης. Ἦτο ἡ ὥρα καθ' ἣν ἀκατανίκτην τὸ καῦμα τοῦ ἡλίου καταβάλλει ἀνθρώπους καὶ ζῶα καὶ ἐπιβάλλει σιγὴν καὶ εἰς αὐτὴν τῶν πτηνῶν τὴν φωνὴν ἐν τῷ ἀκινήτῳ φυλλώματι τῶν δένδρων. Ὁ γέρον ἐξῆλπλώθη ἐπὶ τινος ψιάθου καὶ καλύψας τὸ πρόσωπον, ἀπεκοιμήθη.
 Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὕπνου του εἶδεν ἀκριετὰ ὄνειρα, ἅτινα δὲν ἦσαν οὐδὲ ὠραιότερα οὐδὲ σπανιώτερα τῶν ὅσα εἶδεν καθ' ἑκάστην. Τὰ ὄνειρα αὐτὰ παρουσιαζόν αὐτῷ εἰκόνας ἀνθρώπων καὶ ζῶων.
 Καὶ ἐπειδὴ μετὰ αὐτῶν ἀνεγνώριζε βροτοῦς, οὗς εἶχε γνωρίσει κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς του ἐπὶ τῆς θαλαρῆς γῆς καὶ οἴτινας ἀπὸ πολλοῦ, ἀπέλεσαντες τὸ φως τῆς ἡμέρας, εἶχον κατακλιθῆ ὑπὸ νεκρικὸν τύμβον, ἐπέθετο ὅτι αἱ ψυχὰι τῶν νεκρῶν περιπλανώνται εἰς τὸν ἄερα, ἀλλ' ὅτι εἶνε ἀνίσχυροι καὶ ὁμοῖοι πρὸς σιὰς ἀσυλλήπτους. Ἐἶχε διδαχθῆ ἐκ τῶν ὀνειρῶν ὅτι τὸ αὐτὸ συμβαίνει διὰ τὰς σιὰς τῶν ζῶων καὶ τῶν φυτῶν ἅτινα βλέπει τις καθ' ὕπνον.
 Ἦτο βέβαιος ὅτι οἱ νεκροὶ οἱ πλανώμενοι εἰς τὸν Ἄ-

δην σχηματίζουσιν οἱ ἴδιοι τὸ εἶδωλον ἑαυτῶν, ἀφοῦ οὐδεὶς ἄλλος δύναται νὰ πράξῃ τοῦτο ἀντ' αὐτῶν ἄντ' ἑαυτῶν ἐάν ἦτο Θεὸς τις ἐκ τῶν ἀρεσκομένων ν' ἀπατώσι τὸ ἀσθενὲς πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου. Ἀλλὰ μὴ ὦν μάντις δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὰ ψευδῆ ὄνειρα ἀπὸ τῶν ἀληθῶν καὶ ἀποκάνων νὰ ζητῇ τὴν ἀλήθειαν εἰς τὰς συγκεχυμένας εἰκόνας τῆς νυκτός, τὰς ἐθεώρει παρελευούσας μετ' ἀδιαφορίας ὑπὸ τὰ κλειστά αὐτοῦ βλέφαρα.
 Κατὰ τὴν ἐγερσίον του εἶδε παρατεταγμένους πρὸ αὐτοῦ ἐν στάσει σεβασμοῦ τοὺς παῖδας τῆς Κύμης εἰς οὗς εἰδίδασκε τὴν ποίησιν καὶ τὴν μουσικὴν, ὡς οὗτος εἶχε διδαχθῆ ταῦτα ὑπὸ τοῦ πατρὸς του. Μεταξὺ αὐτῶν ὑπῆρχον οἱ δύο υἱοὶ τῆς νύμφης του. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἴτυφοι, διότι κατὰ προτίμησιν προωρῖζοντο εἰς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ραψῶδου οἱ στερούμενοι τῆς ὁράσεως, οἵτινες οὐδὲ νὰ ἐργασθῶσιν ἠδύναντο, οὐδὲ ν' ἀκολουθῶσι τοὺς ἥρωας εἰς τοὺς πολέμους.
 Ἐξεράτουν δὲ πάντες εἰς χειρὰς των τὰ ὄρα δι' ὧν ἤματιδον τὰ μαθήματα τοῦ ραψῶδου, καρποῦς, τυρον, μελίχρονον, ἔριον καὶ ἀνεμένον ὅπως ὁ διδάσκαλος ἀποδεχθῆ εὐγενῶς τὴν προσφορὰν των καὶ ἀποθέσῃ αὐτὴν παρὰ τὴν ἐστίαν.
 Ἐγερθεὶς ὁ γέρον ἔλαβε τὴν λύραν του, κρεμαμέ-

νην από μιάς των δοκών της αιώσεως και είπεν ευμενώς :

— Παίδες, δικαίον είναι οι πλούσιοι να προσφέρωσι μέγα δῶρον και οι πτωχοί έλασσον. Ζεις ο πατήρ ήμων διένειμεν άνίσως τ' αγαθά μεταξύ των ανθρώπων. Αλλά τιμωρεί το παιδίον το όποιον άφαιρεί την όφειλμένην προσφοράν προς τον θειον ψάλτην.

Η άγγριπος Μελανθώ ήλθε και έλαβε τάς προσφοράς από της έστίας. Καθ' ό γέρον, άφου έρρόθυμισε την λύραν του ήρχισε να διδάσκη ήδη τινα εις τους παίδας, καθημένους χαμαί σταυροποδηται περίξ αυτού.

— Άκούσατε, είπεν αυτοίς, την μάχην του Πατρούλου και του Σαρηθόδου. Το ζήμα αυτό είναι ώραιον.

— Καί έψαλν. Η φωνή του ήτο ισχυρά και έφάρμοζε το αυτό μέτρον και τον αυτόν ρυθμόν εις πάντας τους στίχους όπως δε μη εξασθενήση ή φωνή αυτού ύπεβήθη ταύτην κατ' ίσοχρονα διαλείμματα δι' ένος ήχου της τριχόρου λύρας του, πρό πάσης δε καταλήξεως του μέλους έρρήγνυν οξείαν κραυγήν συνοδευομένην υπό ισχυράς συγχορδίας.

Άφου είπεν αριθμόν τινα στίχων ίσον προς τον αριθμόν των δακτύλων των χειρών του δις, παρήγγελλε την επανάληψιν αυτών υπό των παίδων οτινες τους επανελάμβανον ομοιό μεγαλοφώνως διά φωνής οξείας παίζοντες συγχρόνως κατά το παράδειγμα του διδασκάλου των τάς λύρας των, τάς οποίας μόνοι των είχαν κατασκευάσει εκ ξύλου διά γλυφάνου και ατίνες ουδένα ήγον άνειδίον.

Ο γέρον επανελάμβανε τους αυτούς στίχους μεθ' ύπομονής, μέχρις ού οι μικροί ψάλλται τους άπεσθηθίον ακριβώς. Έπήναι τους προσεκτικούς εκ των μαθητών του, τους δε στερουμένους μνήμης ή πνεύματος έτυπτε διά του ξύλου της λύρας του, άπομακρυνόμενους είτα

διά να κλαύσων παρά τινι των στύλων της αιθούσης. Πάρεϊχον αυτοίς το ύπόδειγμα του ζήματος, αλλά χωρίς να προσθέτη οδηγίας, ούτοι έφρόνοι ότι τ' άφροντα την ποιήσιν είχαν από άρχαίστων χρόνων καθιερωθή και ήσαν υπεράνω της ανθρώπινης κρίσεως.

Αί μόνοι συμβουλαί τάς οποίας τοίς έδιδεν άρρώρων την εύπρέπειαν.

Τοίς έλεγεν :

— Τιμώτε τους βασιλείς και τους ήρωας, οτινες είναι υπέρτεροι των λοιπών ανθρώπων. Όνομάζετε τους ήρωας διά του όνόματός των και διά του όνόματος των πατέρων των διά να μη λησμονώνται τά όνόματα αυτών. Όταν κήθηθε εις τινα συνάθροισιν φέρετε τον χιτώνά σας επί των μηρών σας, φροντίζετε δε ή στάσις ύμων να έκφράζη χάριν και σεμνότητα.

(Άκολουθεί)

ΑΠ' ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Η Λυχνία Νέφουσι.— Πολύς γίνεται λόγος εν Εύρώπη περί της έφευρέσεως της νέας ηλεκτρικής λυχνίας διά πυρακτώσεως εις τον έλευθερον άέρα του γερμανού Βάλτερ Νέρστ. Η λυχνία αυτή, ήτις παρέχει άφορμήν εις άτελευτήτους συζητήσεις τόσον υπό την έποψιν της πραγματικής αυτής αξίας, όσον και υπό την έποψιν του πραγματικώς καινοφανούς αυτής, είναι προωρισμένη κατά τον έφευρέτην της να έπιφέρει άλληθ επανάστασιν εις τον δι' ηλεκτρισμού φωτισμόν.

Ο Νέρστ είχε παρατηρήσει ότι εις τάς διά τόξου ή πυρακτώσεως εις το κενόν λυχνίας, τάς ήδη εν χρήσει, μέρος μόνον, σχετικώς ελάχιστον, της παρα-

γομένης ηλεκτρικής δυνάμεως μετατρέπεται εις φώς· το μέρος αυτό δε δεν είναι άνωτερον των 3 ο) μόλις ενή τ' α λοιπά 97 ο) της ενεργείας καταναλισκονται, μεταίως εις θερμαντικώς ακτίνας. Την άσκοπον ταύτην κατανάλωσιν ακριβώς ισχυρίζεται ό έφευρέτης ότι εξουδετεροί διά της λυχνίας του, αντικαθιστών τον άνθρακα διά μυστικώς σκευασίας ιδίας του.

Εν των ελαττωμάτων εν τούτοις της νέας λυχνίας είναι, ότι πριν άναφθή, πρέπει να θερμανθή ή πυρακτουμένη ύλη, ένεκα δε του ελαττώματος αυτού ελέγθη έριωνικώς ότι ή νέα λυχνία θ' άνάπτεται διά πυρεθών.

Μεθ' όλα αυτά βέβαιον είναι ότι ή νέα λυχνία παρέχει λαμπρότατον φώς και είναι εκτάκτως οικονομική. Κατά συνέπειαν τά έργοστάσια ηλεκτρικού φωτός θα ήμπορούν να διατηρούν τον αυτόν αριθμόν φωτων με πολύ ολιγοτέρον ποσόν ρεύματος. Ηδη ο Δημος του Βερολίνου άπεράσισε να εφαρμογή τον νέον φωτισμόν εις μίαν των συνοικιών του.

Ο ύγρός άήρ χρησιμοποιούμενος ως έκρηκτική ύλη.— Είναι γνωστόν ότι εσχάτως κατορθώθη ή ύγροποίηση του άτμοσφαιρικού αέρος. Η περιεργότερα όμως εφαρμογή του ύγρου αέρος θα ήναι άναμφιβόλως ή χρησιμοποίησις αυτού ως έκρηκτικής ύλης. Ο ύγρος άτμοσφαιρικός άήρ εις την συνήθη κατάστασιν εξατμίζεται βραδέως· δεν συμβαίνει όμως το ίδιο και όταν ο όγκος του ύγρου ύποστ' βίασιν σύγκρουσιν προκαλούσαν άπότομον ύψωσιν της θερμοκρασίας. Το ύγρον τότε έκρήγνυται μετά δυνάμεως ένεκα της αίρνης μεταμορφώσεώς του εις αίριον.

Εκ τούτου ληφθείσης άφορμής, έπροτάθη να χρησιμοποιοηθή ή ιδιότης αυτή εις παρασκευήν έκρηκτικής

ύλης ικανής ν' αντικαταστήσῃ την δυναμίτιδα και τά άλλα έκρηκτικά μέσα. Έλέγθη δε ότι προς τούτο άρκει να παρασκευασθωσι ρυσίγγια πληρούμενα διά κόνεως άνθράκων ή βάμβακος έμπεποτισμένου εν τω ύγρω άτμοσφαιρικό αέρι. Τοιαύτα ρυσίγγια θα ήσαν πολύτιμα ιδίως διά τους εργαζόμενους υπό την γην, καταργούντα την ήδη εν χρήσει δυναμίτιδα, ήτις έκρηγνυμένη άναπτύσσει, ως γνωστόν, άερα δηλητηριώδη.

Χρησιμοποίησις των παλλισσοιών.— Η ιδέα της χρησιμοποίησεως της δυνάμεως των παλλισσοιών δεν είναι νέα. Πρό πολλού γερμανική τις εταιρεία του Άμβούργου είχε ζητήσει παρά της γαλλικής κυβερνήσεως την παραχώρησιν τοιούτου προνομίου διά την Χάβρην. Τώρα δε πάλιν άγγέλλεται ότι Άγγλος τις κεφαλαιούχος προσφέρει να κατασκευάσῃ μεγάλην προκυμαίαν εις Σουτνόνδη, ήτις ήθελε στοιχίσει περί τά 15 εκατομμύρια φράγκων, έν ως ανταλλάγμα τω παραχωρηθ' ή άδεια να χρησιμοποιήσῃ την δυνάμιν των παλλισσοιών, διά της οποίας θα λειτουργή έργοστάσιον παραγωγής ηλεκτρισμού, άρκετου να πληρώσῃ διας τάς ανάγκας του Λονδίνου. Ουδέμιαν όμως ό εφημέριος κεφαλαιούχος παρέχει λεπτομέρειαν περί των μέσων διά των οποίων θέλει επιτύχει την επιχείρησιν του.

Κατανάλωσις πάγου εν Λονδίνο.— Έξ όλων των Ευρωπαϊκών πόλεων, το Λονδίον καταναλίσει την μεγαλειτέραν ποσότητα πάγου.

Πρό της εφέσεως των μηχανών των παρασκευαζουσών πάγον, ήγένετο προμήθεια τοιούτου εκ των λιμένων της Νορβηγίας. Αλλά και ήδη δε τά δύο μεγάλα έργοστάσια πάγου παράγουσιν εις την νέαν αυτήν Βαβυλώναν 150,000 κιλιά πάγου καθ' έκάστην, όλόκληρος στείλικος εν τούτοις εύρίσκειται εις διαρκή κίνησιν διά να επαρκήσῃ εις τάς ανάγκας των κατοίκων της.

Το Λονδίον καταναλίσει εν καιρῷ θέρους 1,500 τόνους πάγου, κατά τους μεγάλους δε καύσωνας ή κατανάλωσις φθάνει και' μέχρι των 2,000.

Οί ήπιοι χειμῶνες συντέμνου εις ύψωσιν της τιμής του πάγου κατά το θέρος. Ούτος ο ήπιος χειμῶν του 1897—98 ύψωσε την τιμήν του πάγου μέχρι 5 φράγκων και 50 ο) δι' εκατόν κιλιά.

Παρ' ήμιν κατά την εν έτει 1882 έπιδημίαν τύφου ή τιμή του πά ου άνήλθε μέχρι μίας δραχμής κατ' ακάν, τιμήν τερατωδώς μεγάλην.

Επίδωσις των τροχοδρομούν επί της άναπτύξεως των πόλεων.— Παράδοξος ύπολογισμός, γενόμενος εις την Άμερικήν, δεικνύει πόση σπουδαίωτης πρέπει ν' αποδίδεται διά την άνάπτυξιν των πόλεων εις την τελειοποίησιν των μέσων της συγκοινωνίας.

Οί Άμερικανοί φρονούσιν ότι αι άποστάσεις μίας πόλεως από της κεντρικής συνοικίας, όπου διεξάγονται αι ύποθέσεις, δεν πρέπει να ήναι μεγαλεί' εραι της μιάς ώρας όδού. Τούτου δοθέντος, εάν εκ του κέντρου της πόλεως περιγραφή κύκλος, του όποιου ή ακτίς είναι ίση προς την άπόστασιν, την όποιαν δύναται να διατρέξῃ εις άνθρωπος εις ήμισίαν ώραν, το διάστημα αυτό θα ήναι 1 μιλλίον και 3/4, εάν ο άνθρωπος βαδίσει πεζή, 3 μιλλίον έν κάμη χρήσιν άμάξης ή ποσειδηροδρόμου, και 6 μιλλίον εάν έχη εις την διάθεσίν του ηλεκτρικόν τροχοδρομούν. Το πράγματι λοιπόν κατοικήσιμον μέρος της πόλεως υπό την έποψιν των ύποθέσεων παρίσταται υπό κύκλου περιοχής 9,6 τετραγωνικών μιλλίων εις την πρώτην περίπτωσιν, 28,3 μιλλίων εις την δευτέραν, και 11 τετραγωνικών μιλλίων εις την τρίτην περίπτωσιν.

Άμερικανικά χαρτοποιεία.—Χαρτοποιητική τις εταιρεία εν Μιλνοκέτη της Άμερικής ιδρύει έργοστάσιον το όποιον θα παράγῃ 300 τόνων τυπογραφικού χαρτου καθ' έκάστην. Η εταιρεία αυτή συνεδλήθη ήδη μετά της διαχειρίσεως του Κόσμου της Νέας Υόρκης και παρέχῃ προς αυτήν έτησιως 159,000 τόνους χαρτου.

Η ποσότης αυτή εν τούτοις δεν αντιπροσωπεύει καθ' όλοκληρίαν τον άναγκαζόμενον εις τον Κόσμον έτησιως χαρτην, όστις άνέρχεται εις 171,000 τόνους.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΑΣ

Ο ΠΡΙΓΚΗΨ ΑΒΔΟΥΛ-ΡΑΧΗΜ ΕΦΕΝΔΗΣ

Ο υίος του Σουλτάνου, πρίγκηψ Άβδούλ-Ραχίμ Έφένδης, ήλικίας πέντε ετών, ύπεβλήθη την παρελθούσαν εβδομάδα εις την θρησκευτικήν τελετήν της παιριτομής κατά τους τύπους της μουχμεθικής θρησκείας.

Η εκτέλεσις του ουσίου της ιεροτελεστίας ταύτης έργου, ανατέθεισα εις διασήμου χειρουργου της Τουρκίας, ήγένετο εις τάς μεγαλοπρεπείς αιθούσας του Ριλιζ-Κυάσι. Παιλουταίς έορτάι επηκολούθησαν την ιεροτελεσίαν ταύτην, εις τάς οποίας έλαβον μέρος οι διπλωματικοί αντιπρόσωποι της Ευρώπης και της Άμερικής.

Η παιριτομή την όποιαν πάς μουσουλμάνος όφείλει να ύποστῃ σπανίως γίνεται πέραν του πέμπτου έτους.

Είναι συνήθεια, και τούτο θεωρείται ως πράξις εύσεθής, ο πατήρ, του όποιου ο υίος γίνεται εκτός διά της ιεροτελεστίας ταύτης εις τους κόλπους της μουχμεθικής θρησκείας, ν' αναλαβήσῃ συγχρόνως τά έξοσα της παιριτομής όλίγων πτωχών παιδιών.

Σύντροφοι του υίου του Παδισάχ εις την περίστασιν ταύτην ήσαν ο υίος του μεγάλου βεζύρου Σιλι Πασαά, του ύπουρου των στρατιωτικών Ριζά-Πασαά, του στρατηγού Άχμέτ Έμιού-Πασαά κλπ. κλπ. Πρός τούτους επί μίαν όλόκληρον εβδομάδα χιλιάδες πτωχών παιδιών της πρωτεύουσας άπυλαισταν της εύνοίας να περιτομηθώσι δι' έξοδον του Σουλτάνου. μετά δε την ιεροτελεσίαν έλαβεν έκαστος αυτών ως δώρον ένα καβαλικ (φυλακτόν), ένα άντερί (χιτώνα), ένα άρκαλικ (επανωφόριον), ένα φέσι και ήμισίαν λίραν τουρκικήν.

Τά έξοδα της τελετής ταύτης άνήλθον τουλάχιστον εις 250,000 λίρας, ήτοι εις 8 1/2 περίπου εκατομμύρια ίδικών μας χαρτίων δραχμών.

ΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΤΗΣ ΧΑΓΗΣ

Έξ όλων των εορτών αι έδωκεν ή κυβερνήσις των Κάτω Χωρων προς τους αντιπροσώπους του Συνεδρίου της Ειρήνης ή μάλλον έπιτυχούτα ήτο ή καλλιτεχνική έορτή ή διεργανωθήσασ εις το Μέγαρον των Τεχνών και Έπιστημών. Ο διάκοσμος ήτο θαυμάσιος. Έκτακτος ιδίως κατά την έσπερία ταύτην ήτο ή έπιτυχία των ζωγραφών εικόνας, δι' οι αναπαρεστάθησαν έργα γνωστά Όλλανδών ζωγράφων, πρό πάντων δε ή έπιτυχία των εθνικών χορών, εκτελεσθέντων υπό δωδεκα ζευγών φορούντων το έγγυριον ένδοξα δωδεκα διαφόρων επαρχιών της Όλλανδίας.

ΑΙ ΣΚΗΝΑΙ ΤΩΝ ΘΗΩΩΝ

Είναι γνωστά εις όλους αι εκ της ύποδοξης του νομοσχέδιου περί δικαιοτικής διαίρεσεως του Κράτους προκληθείσαι ταραχαί των Θηβών.

Η «Κυριακάτικη», έγκαίρως λαβούσα δι' ειδικού άποσταλμένου της εικόνας σχετικώς μετάς σικνιάς ταύτας, δεν έπρόσθεσεν άτυχώς ένεκα λόγων τεχνικών να δημοσιεύσῃ αυτές εις το παρελθόν φύλλον. Έν τούτοις θεωρήσεν ότι θα ήτο παράλειψις εκ μέρους της εάν δεν έκαμνε διόλου λόγον περί των ταραχών αυτών ατίνες άπέτέλεσαν το σπουδαιότερον γεγονός των τελευταίων ημερών.

Παρέγμεν λοιπόν σήμεραν εικόνας των κλεισθέντων κατά την πρώτην έξέγερσιν δημοσίων καταστημάτων, της δωδεκακρόνου κρίσης και των θεωρηθέντων ως πρωτοστατησάντων κατά την έξέγερσιν ταύτην, ήτις έχαρακτηρίσθη ως στάσις. Έκ τούτων:

Ο κ. Αθανάσιος Ζεγγίνης, δήμαρχος Θηβαίων, είναι ήλικίας 35 ετών, δικηγόρος το επάγγελμα, ξανθός, μέτριος το άνάστημα, όμιλητικώτατος και αγαπητότατος παρά τοίς συμπολίταις του. Διακρίνεται διά την φιλοεθνίαν του, κληρονομήσας την άρετήν ταύτην παρά του πατρός του. Κατά τάς τελευταίας διαδηλώσεις συνέτεινε πολύ μετά των άλλων έπιστημόνων της πόλεως εις τον κατευνασμόν των πνευμάτων. Έν τούτοις ύπέδειχθη ως πρωτοστατή-

σας κατά τάς διαδηλώσεις και εκλήθη εις άνάκρισιν ως στασιαστής.

Ο κ. Παναγιώτης Γκοσιόδας, δήμαρχος Θεσπιών, είναι ήλικίας 38 ετών περίπου, ιατρός το επάγγελμα, μιλαγχρονός, μέτριος το άνάστημα. Κατάγειται εξ οικογενείας πολιτευομένης και διακρίνεται διά την δραστηριότητα και έτοιμητά του. Παρανέβη κατά τάς διαδηλώσεις, άλλ' έφάνη συντηρητικός, άποσυγών να έξερεθίσῃ τον λαόν εις μετρα βίασι.

Ο κ. Βασίλειος Κυρολλός είναι τριακονταστής περίπου, δικηγόρος το επάγγελμα, πρώην δε δημοσιογράφος. Ο κ. Κυρολλός ύπήρξεν άληθώς ο κύριος μοχλός όλης αυτής της διεξαχθείσης κατά του νομοσχέδιου πολεμικής, τρέγων, συμβουλεύων, παραγγέλλων, άγροεύων, στέλλων εις διας τάς έφημερίδας τηλεγραφήματα και πληρών τάς στήλας αυτών δι' άναποκρίσεών του. Κατά την άρξιν της σταλείσης εις Θήβας στρατιωτικής δυνάμεως αυτός συνέδούλευσε τον λαόν να ύποδεχθῃ φιλικώς και άδελφικώς τον στρατόν.

ΤΙΜΟΣ ΜΩΡΑ Ϊ ΓΙΝΗΣ

Γνωστότατος εις τον δημοσιογραφικόν κόσμον, εκ των τακτικῶν δε συνήγατων της «Κυριακάτικης». Αί «Άθήναι» του, τάς οποίας αρχίζομεν δημοσιεύοντες από σήμεραν, γραφείσαι έπίτηδες διά την Κυριακάτικην είναι ή πρωτοτυποτέρα και εύθυμοτέρα περιγραφή άρ' όσας έγράφησαν εις τώρα της λευαίης, της άνύδρου και μωροθεώρου πόλεως. Μετά την σημερινήν εισαγωγήν του, αι σκηναί και τά επεισόδια, τρελλά, πεταχτά, έξω φρενον, διαδέχονται τό έν το άλλο μετά χορηγότητος ως σκηναί πανοράματος, ή δε φυσικότης αυτών και ή παρατηρητικότης του γραφάντος είναι τοιαύται, ώστε πολυ φοδόμεθα μήπως έκαστος Άθηναίος και έκαστη Άθήη νομίσουν ότι βρίσκουν έκουτος άλλώντανους εις μίαν ή πλειοτέρας εκ των έκτυλισσομένων σπαρταριστών σκημών του, των θαυμασίων συμπληρωμένον διά των εικόνων του ειδικού της «Κυριακάτικης» καλλιτέχνου κ. Δ. Γαλάνη. Έπί τη εύκαιρία ταύτη θεωρήσαμεν ότι έπρεπε να γνωρισώμεν εις τους άναγνώστας της «Κυριακάτικης» και την μορφήν του συμπαιθούς λογογράφου.

ΛΟΓΙΑ ΧΑΜΕΝΑ

Με της αύγης το διαμαντινο κλάμα
Σου γράφω άπάνω σ' ένα φίλιμά μου
Και σου το στέλνω διπλωμένο στην καρδιά μου
Σ' ήσει το φάκελλο... και ό δέσσει το γράμμα !...

Τς

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΈΞΕΔΟΘΗΝΑΣ:

Α. Στεκέη ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Εύσυνείδητοτα μεταφρασμένα υπό Κώστα Καίροφύλλα.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΥΣΕΙΣ

Λύσις του έν τω προηγούμενφ φύλλφ αίτήματος ε. αι. «Λέ τι μα—αί μα—ά μα Του έ έ γρίφου. Τα ποτα πί ν ο ν τ αι (Τ' από Τ' άπι) οίνον Γεϊ.

Τό αίτημα μόνον έβασαν οι εξής 10 βασανάκι τη έδου Μιλτιάδου, Γάκιθος Αίγιου, Πολυτίμη Ταξιαρχών, Ηλίας Άρδωντόπουλος, Όρτζα λά πάντα, Ζημιέλιος, Κατοφάρα, Κιουμπαχάρης Αίγιου, Σπ Σταυριανός, Χ Κεφαλοπούλος, Σπ Παπαρηλιόπου, Γ Χαλέπας, Δ Καλοτόπουλος, Δ Τσαλαπουρος, Έπιμεινός Αίγιου, Τάκης Ζηχαρίας, Γ Κατιλάνος, Άνδρομάχη Ικάνιθος, Ζημιέλιος Αίγιου, Μιχ Γιαννακόπουλος, Διον Παναγιωτόπουλος, Μωλιος Αίγιου, Άστρον Αίγιου, Δεσποίνι Αίγιου, (έχει δημοσιεύθ άπαράλλητον εις την «Εσπερίαν»), Δεσποίνι εκ Ναυπλίου (σε το στέλλουσε), Ι. Παπαγιαννοπούλος, Βασ. Χ Γιαννακοπούλος, Δερχιναί, Άθαν Ροζης, Μορτζης της έδου Ρίτζα Φερραίου, Διον Άντιοκόπουλος (δεν έλάθωμεν), Stuart Mill, Γ. Αμπερόπουλος, Φιλομαθής, Γελοσος ποι-



ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΗΣ ΧΑΓΗΣ. — Έθνικαί ένδομοσάι της Όλλανδίας κατα τον χρόνον των δευτερον προς τιμήν των μελών του Συνεδρίου της Ειρήνης. (Βλέπε σελ 7)

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΓΕΓΟΝΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Κ. ΜΕΤΑΞΑ ΒΟΣΠΟΡΙΤΟΥ

ΣΚΗΝΑΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

Ἡ πολυτελεστέρα τῶν Ἑλληνικῶν ἐκδόσεων.
Εὐρίσκεται εἰς ὅλα τὰ Βιβλιοπωλεῖα καὶ τιμᾶται δραχμὰς 4.

ητής, Σέλευκος ὁ Κεραυνός, Λορδοκέρτης, Π Κοκόλης, Κλώνος δύο Καρδιῶν.

Ἄμφότερα δὲ γράφον καὶ αἰνίγμα ἔλυσαν οἱ ἐξῆς: Προαγθεῖς, Μυθ στορηματοαναγνώστης, Δαίδαλος, φροδίτη τῆς Μήλου, Πεπὸνι Λαμίας.

Λύσεις ἔστειλαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι, τὶς ὁποίας ὁμοῦ δὲν ἐλάθωμεν ὑπ' ὄψιν, ὡς γραμμέναις εἰς μικρὰ τεμάχια χαρτιοῦ. Ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου αὐτοῦ ἐγράφη ἐπικνελημένως εἰς προηγούμενα φύλλα, ὅτι λύσεις γραμμέναι εἰς τὸ πρῶτον πρόχειρον κομμάτι χαρτιοῦ δὲν θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν. Πρὸς ἀποστολὴν λύσεως χρειάζεται ἀπαραιτήτως ἓνας φάκελος καὶ ὀλίγον χροστὴ καθρόν ἢ ἐν ἐπισκεπτήριον.

Τὰ δῶρα λαμβάνουσι διὰ ἡλίου, ἐκ μὲν τῶν ἐπαρχιῶν τὰ Δεχαῖνὰ («Γιὰ τὴν πατρίδα»), ἐκ δὲ τῶν Ἀθηνῶν ὁ Δαίδαλος («Βασίλισσα Χρυσοῦ»)

Σήμερον ὁ Μοσχουάγκας τῆς Ἀκροπόλεως προτείνει τὸ ἐξῆς αἰνίγμα.

Τὸ φεῖδι τρῶει τὴ θάλασσα κ' ἢ θάλασσα τὸ φεῖδι.

Ἡ δὲ Ἀφ οδίτη τῆς Μήλου τὸν ἐξῆς γράφον

	Χ	Φ
(Λ) ὦ ! ψύχος καίου	—	—
	η	σ

Βραβεῖθ θὰ δοθοῦν διὰ μὲν τὰς ἐπαρχίας αἱ «Δύο Καρδιῶν», διὰ δὲ τὰς Ἀθήνας ἐν εἰσιτήριον θεάτρον

ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα Λιπ. 10



ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ
ΜΕΝΕΛΑΟΥ ΜΠΟΥΛΟΥΚΟΥ
ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 58

ΚΑΠΕΛΑ ΔΙΑ ΚΥΡΙΑΣ ΚΑΙ ΜΠΕΜΠΕ

ΤΙΜΑΙ ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Τὸ κατάστημα προσέλαβεν ἰδιαίτερον
τεχνίτριαν διὰ τὰ καπέλλα μικρῶν



ΔΙ ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΕΙΚΟΣΤΟΝ ΑΙΩΝΑ



Ὁ ἰατρός — Φίλε μου εἶναι ἀνάγκη νὰ φλεβοτομηθῆς.

Ἄρθρον — Γιὰ ὄνομα Θεοῦ, γιατὴρ μου! πληρώνω δέκα ἐκροὰς γιὰ τὸ σπίτι μου, θέλεις νὰ μοῦ προσθέσουν ἄλλη μία; Καλλίτερα νὰ πεθάνω.



Πῶς ἐνεπνεύσθη ἡ Ἐταιρεία τῶν Ἐργοληψιῶν τὸ μεγαλοφυές σχέδιον τῆς φορολογίας τῶν ἐκροῶν. (Βικίων μέλλουσιν ν' ἀναρτηθῆ εἰς τὴν πύλην τῆς δεξιμενῆς).



— Μία λαθραία ἔκροα.
(Εἰς τὰ κεντρικώτερα μέρη ὑπάγουν σταθμοὶ τῶν πρώτων ἐκροῶν. Ἡ εἰσοδος εἰς αὐτοὺς θὰ ᾔηνε ἐλευθέρως ἀντὶ τιμῆς τοῦ διδράχμου).

ΘΕΑΤΡΟΝ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ
ΣΗΜΕΡΟΝ 20 ΙΟΥΝΙΟΥ 1905
ΤΟΥ ΕΥΦΗΕΣΤΑΤΟΥ Δ' ΕΝΝΕΡΥ
ΑΙ
ΔΥΟ ΟΡΦΑΝΑΙ
ΔΡΑΜΑ.
Κ.Τ.Λ
ΕΙΣΟΔΟΣ ΔΡ. 2
ΟΦΟΡΕΤΟΥ ΔΗΜΟΣΕΙΟΥ
ΚΑΙ ΑΙ ΕΚΡΟΑΙ ΤΩΝ ΔΑΚΡΥΩΝ
ΕΙΣ
ΒΑΡΟΣ ΤΩΝ ΘΕΑΤΩΝ



Ἄρθρον ἀκροτελευτήριον, προστεθῆσόμενον εἰς τὴν Σύμβασιν.
«Μυθὴ συναχωμένη πληροῖται διὰ δύο ἐκροὰς. Ἐὰν ἡ μύτη εἶναι ἰσὴ ἢ μεγαλειτέρα τῆς τοῦ πλανωδίου πωλητοῦ καπνῶν Ἀποστόλη, πληροῖται καὶ διὰ μίαν ὑπόνομον πρὸς 1.30



Τινὲς ἰδιοκτηταὶ ἀποφασίζουσι νὰ πληρῶσιν εἰς τοὺς εἰρηκτορας τῆς ἐταιρείας τὰς ἐκροὰς εἰς εἶδος. Τὸ μέτρον τοῦτο εὐρίσκει ἀντίθεσιν εἰς τὰς τάξεις τῶν εὐζώνων.

Πρότυπον θεατρικοῦ προγράμματος κατὰ τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα.